

Αθήνα 10 Μαρτίου 2021

ΕΛΛΑΣ – ΤΟΥΡΚΙΑ / ΩΡΕΣ ΕΥΘΥΝΗΣ ΕΛΛΗΝΩΝ

(Όλοι μαζί μπορούμε! Διχασμένοι όμως;)

«Ελεύθερον διατελεί και βέλτιστα πολιτευόμενον και

δυνάμενον άρχειν πάντων, μιας τυγχάνει πολιτείας.» (Αριστοτέλης/384 – 322 π.Χ.)¹

Είναι γεγονός ότι μετά την απόβαση των Τούρκων στην Ελληνική μεγαλόνησο Κύπρο (1974), οι ήδη ήκιστα φιλικές ελληνοτουρκικές σχέσεις οξύνθηκαν στο έπακρον, εγγίζοντας, σε ορισμένες περιπτώσεις, τα όρια μιας γενικευμένης συρράξεως που θα είχε ολέθρια αποτελέσματα στην ευρύτερη περιοχή. Το άφρον πραξικόπημα κατά του Προέδρου της Κύπρου Αρχιεπισκόπου Μακαρίου (15 Ιουλ. 1974), σε συνδυασμό με την διπλωματική μυωπία, την έλλειψη προβλεπτικότητας και ευελιξίας της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής, έδωσαν την ευκαιρία στην Τουρκία, να εισβάλει στην Κύπρο (20 Ιουλ. 1974) ως εγγυήτρια δύναμη της ασφάλειας και προστασίας των Τουρκοκυπρίων, υπό την επιεικώς ουδέτερη (διάβαζε προκλητικώς μεροληπτική και ανήθικη) καθοδήγηση των φίλων - συμμάχων – Νατοϊκών συντρόφων, Άγγλων και Αμερικανών. Εκμεταλλευομένη τις εσωτερικές πολιτικές ανακατατάξεις² και την εκ τούτων αδυναμία υποστηρικτικής επεμβάσεως της Ελλάδος, κατάφερε σε δύο φάσεις του Αττίλα³, να καταλάβει το 38% του Κυπριακού εδάφους καταγράφοντας την Τρίτη⁴ εθνική καταστροφή της Ελλάδος τον 20ο αιώνα. (6.000 νεκροί Ελληνοκύπριοι και Ελλαδίτες, 1.619 αγνοούμενοι, 200.000 πρόσφυγες στον Τόπο τους, στην Πατρίδα τους). Έκτοτε πολύ νερό έτρεξε και τρέχει στον πάντα χειμαρρώδη παραπόταμο “Ελληνοτουρκικές σχέσεις” της παγκόσμιας Ιστορίας. Ιστορίας η οποία δεν είναι κάποιο στατικό γεγονός αλλά αεικίνητος ζώσα καταγραφή και καταχώριση πραγματικών γεγονότων, πολύτιμος δάσκαλος του παρελθόντος και σοφός ιχνηλάτης του μέλλοντος.

Από την μελέτη και σπουδή των γεγονότων αυτών, αβιάστως προκύπτει το συμπέρασμα ότι μεταξύ των μεγάλων προβλημάτων που αντιμετωπίζει η Χώρα μας σήμερα (πανδημία κορωνοϊού, οικονομία, προσφυγικό – μεταναστευτικό, εσωτερικές μεταρρυθμίσεις) το μόνιμο και με διαφορά μεγαλύτερο, είναι η εξέλιξη των Ελληνοτουρκικών σχέσεων που καθορίζονται από τις βλέψεις και τις εκ τούτων απορρέουσες συμπεριφορές της Τουρκίας.

¹ «Το Ελληνικό γένος ζει ελεύθερα και διοικείται άριστα και θα μπορούσε να κυριαρχήσει, αν ήταν πολιτικά ενωμένο».

² Ανατροπή Αρχιεπισκόπου Μακαρίου (15 Ιουλ. 1974) - Κατάρρευση καθεστώτος Ιωαννίδη - Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας υπό την ηγεσία Κωνσταντίνου Καραμανλή.

³ Αττίλας (406 – 453 μ.Χ.), βασιλεύς των Ούννων. Συνθηματική ονομασία των δύο επιθετικών φάσεων εισβολής στην Κύπρο. Αττίλας 1 (20.7.1974) η απόβαση. Αττίλας 2 (14.8.1974) οι Τούρκοι παραβιάζουν την ανακωχή και εξαπολύουν την δεύτερη επίθεση.

⁴ Πρώτη, η Μικρασιατική καταστροφή (1922). Δεύτερη, τα Σεπτεμβριανά (6.9.1955).

Σε όλη την ιστορική της διαδρομή, από το Τουρκεστάν της Ασίας (11^{ος} αιώνας) μέχρι σήμερα, η Τουρκία είχε πολλούς αντιπάλους, θεωρεί όμως μόνιμο εχθρό και αντίπαλο την Ελλάδα. Στην Ελλάδα χρεώνει την σταδιακή αποσύνθεση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, τις συνέπειες των Βαλκανικών Πολέμων 1912- 1913 και του Α΄Π.Π. που οδήγησαν στη συνθήκη των Σεβρών (10 Αυγ.1920) και στη συνέχεια στην επανάσταση του Κεμάλ και την εγκαθίδρυση του «κοσμικού κράτους» που οδήγησε την Τουρκία στη συνθήκη της Λωζάννης (24 Ιουλ. 1923) και τη σύμβαση του Μοντρέ⁵. Την Ελλάδα θεωρεί ως το σημαντικότερο εμπόδιο στην πραγμάτωση του Νέο-Οθωμανικού ονείρου.

Από το 1923, με δικούς της αυθαίρετους νόμους και προκλητικές πολιτικές πρακτικές διώξεων, αντίθετες προς τις δεσμεύσεις της συνθήκης της Λωζάννης, η Τουρκία εξαφάνισε τον προστατευόμενο από την συνθήκη Ελληνισμό. Χαρακτηριστικό ιστορικό δεδομένο, το “πογκρόμ” της 6^{ης} Σεπτεμβρίου 1955 κατά του Ελληνισμού της Κωνσταντινουπόλεως και της Σμύρνης, με πρωτοφανείς βαρβαρότητες, βανδαλισμούς και λεηλασίες, που οργανώθηκε από τον τότε Πρωθυπουργό της Τουρκίας Αντνάν Μεντερές, προκειμένου να αντιμετωπίσει τις κοινωνικές αντιδράσεις από την αποτυχία της πολιτικής του. Εξαθλιωμένη, άπορη και ορφανεμένη η άλλοτε ανθούσα και ευημερούσα Ελληνική κοινότητα, χωρίς καμία ελπίδα βοήθειας από την μητέρα Ελλάδα που ανήμπορη αγωνιζόταν να ορθοποδήσει και να συνέλθει, από τα τραύματα ενός νικηφόρου πολέμου (1940 – 1941) και μιας 4ετούς επώδυνης τριπλής κατοχής, από τις πληγές ενός καταστροφικού, αιματηρού βετούς εμφυλίου πολέμου (1944 – 1949) που συνεχιζόταν με φθοροποιό, διχαστικό, οπισθοδρομικό ψυχρό πόλεμο, ανασταλτικό κάθε προόδου και ανάπτυξης του Κράτους..... Αναγκάζεται αυτή η κοινότητα να πάρει τον δρόμο της προσφυγιάς, μειώνοντας τον αριθμό των Ελλήνων της Πόλης σε περίπου 2.500 έναντι των 280.000 (Είναι η δεύτερη εθνική καταστροφή του Ελληνισμού μετά την Μικρασιατική).

Στη συνέχεια, από το 1974 μέχρι σήμερα, οι Ελληνοτουρκικές σχέσεις εξελίσσονται με εξάρσεις και υφέσεις, στα πλαίσια που οριοθετούν εκάστοτε οι σταθερές διαφορές (Καταγωγή και Προέλευση, Γλώσσα, Θρησκεία, Παραδόσεις, Πολιτισμός, Στοχεύσεις,....) εκάστου Λαού και οι συγκυριακοί Αντικειμενικοί Σκοποί, οι βλέψεις, οι ανταγωνισμοί και τα συμφέροντα (Γεωπολιτικά, Στρατιωτικά, Οικονομικά,.....) των Μεγάλων Δυνάμεων, “Εχθρών και Φίλων”.

Η Τουρκία μέχρι της εκλογής του Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν ως Προέδρου της χώρας, ήτο μία κατ’επίφαση δημοκρατία, με κυρίαρχο χαρακτηριστικό της το κοσμικό κράτος που θεμελίωσε και επέβαλε ο Κεμάλ Ατατούρκ, στηριζόμενος στις Ένοπλες Δυνάμεις και στη συνεργασία της δικαστικής εξουσίας. Ευφύεστατος, ικανός και ευέλικτος ισλαμιστής ηγέτης ο Ερντογάν, δήμαρχος Κωνσταντινουπόλεως (1994 – 1998), εκλεγμένος

⁵ Υπεγράφη στο Μοντρέ της Ελβετίας (20 Ιουλ.1936) μεταξύ Αγγλίας, Γαλλίας, Ρωσίας, Ιαπωνίας, Ελλάδος, Ιταλίας, Γιουγκοσλαβίας, Ρουμανίας και Τουρκίας. Σκοπός η διαχείριση στα Τουρκικά Στενά (Δαρδανέλλια, Θάλασσα Μαρμαρά, Βόσπορος) της ελεύθερης διέλευσης και ναυσιπλοΐας.

πρωθυπουργός επί τρεις συνεχόμενες θητείες (2003 – 2014) ανέλαβε την Προεδρία του Τουρκικού κράτους τον Αύγ. 2014. Έχοντας ως σύμβουλο και υπουργό εξωτερικών τον “πατριάρχη” του Νέο-Οθωμανισμού, καθηγητή πολιτικής και οικονομικών στο Πανεπιστήμιο Βοσπόρου Αχμέτ Νταβούτολου, ο Ερντογάν αφοσιώθηκε με πείσμα, υπομονή και επιμονή στην υλοποίηση του οράματος της «Γαλάζιας Πατρίδας», σύμφωνα με τις προσδοκίες του Αχμέτ Νταβούτογλου, τις εκφρασθείσες στο πολυσυζητημένο έργο του, «Το στρατηγικό βάθος. Η διεθνής θέση της Τουρκίας».

Μετά το αποτυχημένο πραξικόπημα της 15ης Ιουλίου 2016, ο Ερντογάν έχει δηλώσει και επαναλαμβάνει σε κάθε ευκαιρία την απόφασή του να αγωνισθεί για την αναθεώρηση της συνθήκης της Λωζάννης, προκειμένου η Τουρκία να κερδίσει ζωτικά εδάφη και να αναγνωρισθεί ως Περιφερειακή Δύναμη. Αντιλαμβάνεται ότι παγκόσμιες εξελίξεις, ανακατατάξεις και ανασχηματισμοί δυνάμεων επέρχονται ταχύτατα. Οι γεωπολιτικοί ανταγωνισμοί κορυφώνονται, εκρηκτικές κοινωνικές αναταράξεις κυκλοφορούνται, τοπικά θερμά επεισόδια προβλέπονται και πολεμικές συγκρούσεις πιθανολογούνται. Έμμονα προσκολλημένος στην πραγμάτωση του οράματός του, ανασύστασης της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, σκέπτεται, σχεδιάζει και ενεργεί θρασύτατα. Αδιαφορώντας και παραβιάζοντας κάθε πρακτική Διεθνούς νομιμότητας, έχει αναδειχθεί σε ένα επικίνδυνο διεθνή ταραξία! Με σκληρότητα συνεχίζει τις μαζικές εκκαθαρίσεις στον κρατικό μηχανισμό και ιδιαίτερα στις Ένοπλες Δυνάμεις (τις έχει απορφανίσει από έμπειρα στελέχη). Ενισχύει την διπλωματικές του σχέσεις εκμεταλλευόμενος επιτυχώς την απροθυμία των μεγάλων της Δύσεως (Η.Π.Α. και Ε.Ε.) να αποχωρισθούν την Τουρκία.

Όμως όσον αφορά στις σχέσεις με την Ελλάδα, ο Ερντογάν ακάθεκτος συνεχίζει και επαυξάνει τις στοχεύσεις της Τουρκικής εξωτερικής πολιτικής που ακολουθείται διαχρονικά από όλες τις Τουρκικές κυβερνήσεις. “Γκρίζες Ζώνες”, Χωρικά ύδατα, Εναέριος χώρος, Υφαλοκρηπίδα, ΑΟΖ, Αποστρατικοποίηση νήσων, Ανάκτηση της Δ. Θράκης, Κυπριακό, Νησιά Ανατολικού Αιγαίου, Δωδεκάνησα, Μεταναστευτικό, στοιχειοθετούν το “παζλ” των παραληρηματικών φαντασιώσεων του Οθωμανισμού και συντηρούν ένα πλέγμα ανακύκλωσης των εντάσεων και εν δυνάμει κρίσεων. Διά του λόγου το αληθές, η ακόλουθος διαχρονική σταχυολόγηση δηλώσεων Τούρκων επισήμων, προλογικών των προσφάτων δηλώσεων του κυβερνητικού περιβάλλοντος Ερντογάν:

- «Η Τουρκία είναι ένα σύγχρονο εθνοκράτος που συστάθηκε ως κληρονόμος του Οθωμανικού κράτους, μίας από τις οκτώ αυτοκρατορίες στις αρχές του 20ου αιώνα». (Αχμέτ Νταβούτογλου, Υπουργός Εξωτερικών, 2009).

- «Ο Πορθητής αποτελεί μία κορυφαία προσωπικότητα ηγέτη στην πορεία του αγίου έθνους μας.... Εάν αντιληφθείτε αυτή την προσωπικότητα ... γιατί κόπιασε και γιατί κήρυξε το τζιχάντ, τότε θα αντιληφθείτε και την ψυχή αυτού του έθνους. Η εκ μέρους μας κατανόηση..... αποτελεί ένα τρανό καθήκον, μία αποστολή που πρέπει συχνά να επαναλαμβάνουμε.....». (Ομιλία Νταβούτογλου στο εορτασμό των 560 ετών από την άλωση της Κωνσταντινουπόλεως).

- «Η άμυνα των νήσων του Αιγαίου θα πρέπει να αναληφθεί από κοινού από την Ελλάδα και την Τουρκία ». (Μπουλέντ Ετσεβίτ, Πρωθυπουργός/4 θητείες, 1974 – 1999).
- «Δεν θα παραχωρήσω το Αιγαίο σε κανένα. Το μισό Αιγαίο μας ανήκει. Εάν η τιμή και τα συμφέροντά μας προσβληθούν, θα συντρίψουμε το κεφάλι του εχθρού». (Σαντί Ιρμάκ, Πρωθυπουργός, 1974 – 1975).
- «Το μισό Αιγαίο ανήκει στην Τουρκία και το άλλο μισό στην Ελλάδα. Αυτή είναι η επίσημη θέση μας». (Ιχσάν Σαμπρί Τσαγλαγιανγκίλ, Υπουργός Εξωτερικών/3 θητείες, 1965 – 1978).
- «Όλα τα νησιά εμπρός στη Τουρκική ηπειρωτική Χώρα, περιλαμβανομένων και των Δωδεκανήσων, πρέπει να ανήκουν στην Τουρκία....». (Τουρκές, Αντιπρόεδρος, 1976).
- «Μπορούμε να χωρίσουμε τίμια αυτή τη θάλασσα, το Αιγαίο. Να γίνει αυτό και το Κυπριακό θα λυθεί μέσα σε λίγες ώρες». (Γκιουνές, Υπουργός Εξωτερικών, 1974).
- «Υπάρχουν γκρίζες περιοχές στο Αιγαίο. Από την Τουρκία δεν θα γίνει αποδεκτή οποιαδήποτε μονομερής ενέργεια της Ελλάδος στο Αιγαίο». (Γκιονενσάϊ, Υπουργός Εξωτερικών, 1966).

Αυτή είναι η σταθερή πολιτική της Τουρκίας έναντι της Ελλάδος. Σοβαρά σχεδιασμένη, με χαμαιλέοντιες κατά περίπτωση εκφάνσεις, ουσιαστικώς αταλάντευτη, ανεξαρτήτως των κυβερνήσεων και των προσώπων που εναλλάσσονται στην εξουσία.

Έναντι αυτής της Τουρκικής προκλητικότητας, η Ελλάς με εμπιστοσύνη στις ισχυρές αποτρεπτικές ένοπλες δυνάμεις της, αντιδρά ψύχραιμα και με αποφασιστικότητα, στις προκλήσεις του Ερντογάν, πειστική και πιεστική στους συμμάχους και φίλους των οποίων οι πόρτες είναι "μισάνοιχτες" και οι "ένοικοι βαρήκοες". Η Πατρίδα μας ανήκει στις "μικρομεσαίες" χώρες της περιοχής. Έχει πλήρη συναίσθηση των αρπακτικών διαθέσεων της Τουρκίας και αντιλαμβάνεται την βαρηκοΐα που δημιουργούν στους μεγάλους φίλους – συμμάχους τα συμφέροντα τους και οι παραγγελίες τους, στην μεγάλη τουρκική αγορά! Ως εκ τούτου, γνωρίζει πολύ καλά ότι αν και όταν τα επεισόδια των τουρκικών προκλήσεων θερμανθούν και η σύγκρουση καταστεί αναπόφευκτος, θα είναι μόνη και θα πρέπει να αντέξει μόνη και να πολεμήσει μόνη, επιτιθέμενη, δίδοντας αυτή, κατά την εκτίμησή της, το πρώτο κτύπημα.

Η Άμυνα στην περίπτωσή μας (του παράλογου – ύπουλου γείτονα) δεν ωφέλει, τουναντίον αυξάνει το θράσος και την επιθετικότητά του. Η καλλίτερη άμυνα είναι η επίθεση. Ο πόλεμος (κανείς εχέφρων άνθρωπος δεν τον επιθυμεί) αποφεύγεται με την ανάπτυξη αποτελεσματικών δυνάμεων **αποτροπής**. «Όταν σε χαστουκίζει κάποιος και εσύ απλώς αμύνεσαι, στην καλλίτερη περίπτωση θα εισπράξεις λιγότερα χαστούκια. Ο μόνος τρόπος να σταματήσει ο επιτιθέμενος, είναι ο φόβος να του κόψεις το χέρι». Αυτή είναι η βάση της αποτροπής, δηλ. να πεισθεί ο επιτιθέμενος πως το κόστος της όποιας επιθετικής του ενέργειας θα είναι πολύ μεγαλύτερο από το προσδοκώμενο κέρδος. Και προϋπόθεση της αποτροπής: **(α)** Ισχυρές, αποτελεσματικές, αξιόπιστες Ένοπλες Δυνάμεις (έχουμε και τις βελτιώνουμε συνεχώς). **(β)** Πολιτική Σύμπνοια και

Λαϊκή Ομοψυχία. Εδώ απαιτείται Συναγερμός! S.O.S! Έλληνες! Τα συμβαίνοντα στην πολιτικοκοινωνική μας σκηνή, εν μέσω πανδημίας covid-19 σε έξαρση, θυμίζουν παράφραση του Αισώπειου μύθου, «το θέατρο καίγεται, οι αρλεκίνοι χορεύουν». Οπότε ποίο το νόημα της επίκλησης «Όλοι μαζί μπορούμε»; Η προειδοποίηση του Εθνικού μας Ποιητή «... Εάν μισούνται ανάμεσό τους δεν τους πρέπει η ελευθεριά ».

Δοξάκης Ιωάννης – Υποστράτηγος ε.α.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. ΤΟ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟ ΒΑΘΟΣ – Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΘΈΣΗ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ (ΑΧΜΕΤ ΝΤΑΒΟΥΤΟΓΛΟΥ)
2. Ο ΚΟΣΜΟΣ ΣΤΟΝ 21ο ΑΙΩΝΑ (ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΜΑΝΙΚΑΣ)
3. ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ 2001 (Αλμανάκ)
4. ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΑΡΧΕΙΑ ΤΟΥ ΚΙΣΙΝΤΖΕΡ (Κ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ – Μ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ)